

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2011. év június hó 21. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 23.B.25/2010/50. számú ítéletét **annyiban változtatja meg**, hogy a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatalánál Bj.22/2010. szám alatt bevételezett, a bűnjeljegyzék 2. tétele alatti konyhakés elkobzását mellőzi, és a lefoglalását megszünteti, ugyanígy jár el a 3. tétel alatti DNS és kontroll minta, valamint a 4. tétel alatti vérszenyyeződés tekintetében, és mindhárom tétel megsemmisítését rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 6.000 (hatezer) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság a 2010. október 20. napján kelt 23.B.25/2010/50. számú ítéletével a vádlottat a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és eszerint minősülő, Btk. 16. §-a szerint emberölés bűntettének kísérlete miatt, mint többszörös visszaesőt 7 évi fegyházbüntetésre és 6 évi közügyektől eltiltásra ítélte, rendelkezett a bűnjelek kiadásáról és elkobzásáról és kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A Fővárosi Bíróság ítélete ellen a vádlott és védője enyhítésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2010. december 9. napján kelt átiratában és képviselője a fellebbezési eljárás során a történeti tényállást megalapozottnak találta, észrevételezte azonban, hogy a vádlott előéletével kapcsolatos összbüntetési ítélet pontosításra szorul. Ezen túlmenően álláspontja szerint a tényállás kisebb részben hiányos, a szűrés pontos menetét és az elkövetés módját meghatározó részében továbbá arra nézve is, hogy a vádlott a szűrást megelőzően a kölcsönös dulakodás során milyen kijelentést tett, valamint, hogy a szűrást követően elhagyta a helyszínt. Mindezek a hiányosságok azonban az iratok tartalma alapján kiegészíthetők, az indokolásból a tényállásba az említett tények átemelhetők. A többszörös visszaeső vádlott esetében a büntetés enyhítésére nem látott indokot, ezért így az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezési eljárás keretében a vádlott védője a történeti tényállást alapvetően nem támadta, és kifejtette, hogy a vádlott beismerő vallomása alapján csupán az enyhítésért fellebbezett. Ennek ellenére a nyilvános ülésen kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a szűrés körülményeit nem kellően tárta fel, az ellentmondásokat e körben nem tisztázta megfelelően, nevezetesen azt, hogy a kés hogyan és milyen módon került a vádlotthoz. Az orvos szakértői vélemény alapján a szűrés irányzott volt, ebből a tényből azonban nem lehet egyértelműen következtetni arra, hogy életfontosságú szerv ellen irányult volna. Azt sem tisztázta kellően a bíróság, hogy a sértettet ülő helyzetben érte a szűrés, és hogy milyen testhelyzetben álltak egymással. Mivel a vádlott is és a sértett is egy érzelmileg felfokozott ittas állapotban voltak, ezért tévedett az elsőfokú bíróság, amikor egyértelműen a vádlott ölési szándékát állapította meg.

A büntetés kiszabásával összefüggésben pedig kérte az időmúlás enyhítő körülményként való értékelését, mivel az elkövetés óta 2 év telt el, továbbá a kiskorú gyermekekről való gondoskodás enyhítő körülményként való figyelembevételét.

A fellebbezések alapján a Fővárosi Ítéltábla megvizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást és megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság a perrendi szabályokat kis mértékben megsértette, amikor az iratokat a Be. 301. § (3) bekezdésében foglalt figyelmeztetés nélkül ismertette, de ezt jelentős eljárási szabálysértésnek a másodfokú bíróság nem tekintette, mert a szövegkörnyezet szerint a vádlott és a védő az iratokat megfelelő módon megismerhette.

Ezen túlmenően a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a lehetséges körben összegyűjtötte és azokat egyenként és összességében is értékelte. A vádlott nem vitatta, hogy megszurta a sértettet, de a szűrés körülményeit a sértettel ellentétesen adta elő. A történeti tényállást ezért helyesen az elsőfokú bíróság a sértett, az 1. számú tanú és az igazságügyi orvos szakértő véleményére alapította. Ezek a bizonyítékok ugyanis kizárták a vádlott ellentmondásos vallomásait, és mindenben megerősítették, kiegészítették egymást.

A másodfokú bíróság azonban észlelte, hogy a tényállást a Be. 351. § (2) bekezdésének b./ pontja értelmében részben megalapozatlan. Ez a hiányosság azonban a másodfokú eljárásban bizonyítás feltétele nélkül az iratok tartalma alapján is kiegészíthető és helyesbíthető volt, a hiányzó tények ugyanis nem hatottak ki az ügy lényegére.

Mindezek alapján a megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdésének a./ pontja alapján az iratok tartalma alapján a tényállást az alábbiakkal egészítette ki, illetve helyesbítette:

1.

A vádlott személyi körülményei az előző összbüntetési ítéletével, pontosítandóak voltak. A Füzesabonyi Városi Bíróság az 1.B.295/2002/4. számú összbüntetési ítéletével összbüntetésbe foglalta az Egri Városi Bíróság 9.Fk.535/2000/33. számú és a Füzesabonyi Városi Bíróság 1.B.77/2002/20. számú alapítéleteit és főbüntetésként 2 év 3 hónapi börtönbüntetést és 3 évi közügyektől eltiltást állapított meg. Az elsőfokú bíróság összbüntetési ítéletét a Heves Megyei Bíróság Bf.71/2003/2. számú végzésével helybenhagyta. Az összbüntetést a vádlott 2008. február 22. napján töltötte le (erkölcsi bizonyítvány Bf. iratok 1.Bf.385/2010/7-III.).

2.

Az ittas állapotban lévő vádlott és a sértett között 2009. április 23. napján a délutáni órákban kölcsönös veszekedés, dulakodás alakult ki, amelynek következményeként a vádlottnak az ujján vérző sérülés is keletkezett. A vádlott szidni kezdte az 1. számú tanú édesanyját, és közben kiabált, őrlöngött és azt hangoztatta, hogy a sértettet meg fogja ölni, majd széket emelt rá és a 2. számú tanú kocsijának összetörését helyezte kilátásba. A 3. számú tanú ekkor kérte édesapját a 2. számú tanút, hogy menjen segíteni.

A 2. számú tanú ekkor a vádlott és a sértett közé állt, arra kérte a résztvevőket, hogy fejezzék be, majd felszólította mindkettőjüket, hogy váljanak szét, és egyben a sértettet felhívta, hogy menjen be az ő lakrészébe, a vádlott vérző ujsérülését pedig megpróbálta ellátni (2. számú tanú nyomozati vallomása nyom.ir. 257. oldal és az 1. számú tanú tanúvallomása nyom ir. 241. oldal, a 3. számú tanú tanúvallomása nyom ir. 277. oldal).

3.

A 3. számú tanú a - szűrást megelőzően - mobiltelefonján értesítette a rendőrséget (3. számú tanú nyomozati vallomása nyom ir. 277. oldal).

4.

A vádlott a szűrást a sértettel szemben lévő testhelyzetben előlről hátra, balról jobbra megközelítőleg vízszintesen adta le közepes-nagy erővel oly módon, hogy a véletlenszerű keletkezési mechanizmus kizárható.

A szúrcsatorna pontos hossza nem állapítható meg, de a becsült hossz kb. 6-8. cm-re tehető. A szúrás irányzott volt, a 12 cm pengehosszúságú késsel a vádlott jobb kézzel szúrta. Az elszenvedett sérülés 8 napon túl, ténylegesen kb. 6-8 hét alatt gyógyult és közvetlenül életveszélyes állapotot idézett elő. Ha mélyebbre hatolt volna, megnyitotta volna a bal szívkamra üregét, a szívburok és az üreg irányába és ebből a ténylegesnél jóval gyorsabban nagyobb térfogatú mellúri vérzés alakult volna ki, így a sértett halála percekben belül bekövetkezett volna. Az eredmény azért maradt el, mert a sértés eszköze nem nyitotta meg a szívüreget, azaz a bal szívkamra falán nem hatolt át (igazságügyi orvos szakértő szakvéleménye nyom ir. 165-169. oldal).

5.

A vádlott a szúrást követően kirohant a 2. számú tanú lakásából és a kezében lévő kést a lakás konyhájának mosogatójába dobta, majd kiment a ház kapuján elhagyta a helyszínt és a rendőrök csak a Határ út felé fogták el (3. számú tanú nyomozati vallomása nyom ir. 277-279. oldal a 2. számú tanú vallomása nyom. ir. 257. oldal).

6.

A sértett kijött a lakásból az udvarra és a 2. számú tanúnak mutatta, hogy a vádlott a hóna alatt megszurta és mondta, hogy rosszul van. A 2. számú tanú elsősegélyben részesítette. A 3. számú tanú miután látta a sértett vérző sérülését ekkor telefonált a mentőknek és kiment a kapuba, hogy onnan irányítsa őket (3. számú tanú tanúvallomása nyom ir. 279. oldal, a 2. számú tanú vallomása nyom.ir.257.old).

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel a tényállás teljes egészében megalapozottá és felülbírálatra alkalmassá vált (Be.351. §).

A másodfokú bíróság az irányadó kiegészített tényállás alapján azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekményt is kifogástalanul értékelte, amikor a vádlott magatartását emberölés büntettének minősítette.

Helyesen hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság 15. számú Irányelvében írtakra, mely szerint az emberölés kísérletének a megállapításához az eszköz jellegét az elkövetés módját a célba vett testtájékat kell figyelembe venni, és mindezekből vonható le az a következtetés, hogy a vádlott tudata átfogta a sértett halála bekövetkezésének a lehetőségét és ezt kívánta, mivel az ölési szándékát, már előzőleg is hangoztatta. A vádlott ugyanis a kölcsönös verekedés után vett magához egy 12 cm-es pengehosszúságú kést, a sértett után ment és őt a fotelban, ülő helyzetben szemtől szemben irányított mozdulattal közepes-nagy erővel a szívtájékon megszurta. A súlyosabb eredmény elmaradása a sértett védekező magatartásán is múlt, amikor feltartotta a kezét, de ez egyben lehetőséget adott arra is, hogy akadálytalanul hatoljon a kés a mellüregbe. Bár a szúrcsatorna hossza nem volt pontosan megállapítható de becsülni lehetett annak 6-8 cm-es hosszúságát. A sérülés konkrét adatai egyértelművé tették hogy a sértett életét csak

az idejekorán alkalmazott szakszerű orvosi beavatkozás mentette meg. Ilyen körülmények mellett a sértettet magára hagyó közömbös magatartást tanúsító vádlott esetében csakis az a következtetés vonható le, hogy a vádlott tudata átfogta a sértett halál bekövetkezésének a lehetőségét és azt kifejezetten kívánta, tehát egyenes ölési szándékkal cselekedett. A halálos eredmény kizárólag azért maradt el, mert a kés nem hatolt be a sértett bal szívkamrájának üregébe. Nem tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott cselekményét a Btk. 166. § (1) bekezdése szerint meghatározott és eszerint büntetendő emberülés büntettének a Btk. 16. §-a szerinti kísérletében állapította meg.

A büntetés kiszabása körében a másodfokú bíróság egyetértett az ügyészi indítvánnyal, amikor a két éves időmúlást nem tekintette jelentős enyhítő körülménynek. Az a tény, hogy a kísérlet befejezett és közeli kísérlet volt, szintén nem teszi lehetővé, hogy jelentős enyhítő körülményként értékelje ezt a bíróság.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést megfelelőnek találta így annak jelentős enyhítésére nem kerülhetett sor, figyelemmel arra is, hogy a törvényi minimumot ez a büntetés alig haladta meg. Ez a büntetés szükséges, de elégséges is és arányban áll a bűnösség fokával, és az megfelel a Btk. 37. §-ában írt büntetési célnak is.

A Fővárosi Ítéltábla miután az enyhítésre irányuló fellebbezéseket alaptalannak találta az elsőfokú bíróság ítéletét a cselekmény jogi minősítése és a büntetés kiszabása körében a Btk. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A járulékos kérdések tekintetében a bűnjelekre vonatkozó részében azonban az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta annyiban, hogy a Fővárosi Bíróság Gazdaság Hivatalánál Bj.22/2010. szám alatt bevételezett és a bűnjeljegyzék 2. tétele alatti konyhakés elkobzását mellőzte a Btk. 77. §. /3/ bekezdése alapján, mivel az nem az elkövető tulajdona volt, e bűnjel lefoglalását megszüntette, és a 3. tétel alatti DNS és kontroll minta valamint a 4. tétel alatti vérszennyeződés tekintetében a Be. 155. § (9) bekezdése értelmében, azok megsemmisítését rendelte el mivel arra senki nem tartott igényt.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a másodfokú határozat meghozataláig előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 99. § (1) bekezdése alapján beszámította.

A Be. 381. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú bírósági eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A jogorvoslati jogosultság kizárása a Be. 386. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2011. év június hó 21. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Miszlayné dr. Lányi Éva s.k.
előadó bíró

Dr. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 23.B.25/2010/50. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.385/2010/8. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:
tisztviselő